

Сорок днів, проведених нами в ЧССР, були довгою і чудовою казкою. Та казки кінчаються, і стає сумно. Сумно тому, що доводиться розставатися.

Ми стоїмо на вокзалі і згадуємо: адже зовсім недавно...

Зовсім недавно був шумний Харківський вокзал. Наш загін «Товариш» вирушав у далеку і ще невідому Чехословаччину.

Зовсім недавно ми перетнули Державний кордон СРСР. Проминула вузька зорана смужка землі — і ми вже не дома.

Зовсім недавно ти приймала нас, Прага. Цілий день ми готувалися до зустрічі з тобою — їхали по Чехословаччині і жадібно вдивлялися у все, що линуло за вікном поїзда.

Поки їдеш по нашій країні, очам відкривається широчинь безкрая: ліс — кінця краю не видно, степ — оком не охопиш. У Чехословаччині інакше: маленькі різнокольорові будинки просто коло залізничці, акуратні і невеличкі поля, невисокі гори, вузьенькі стрічки шосейних доріг, неправдоподібні тонкі шпильні костьолів...

Кожному особливо пам'ятне все, що було вперше: перший день на чеській землі, перша зустріч з Усте-на-Лабє, перший робочий день.

Ми — будзапін. І мета нашої поїздки — робота на хімікоб'єкті «Томас»

інших хлопців. роботу виконув ронський і Льо невтомний опоних історій.

Нелегко до Олям — Прутки Лені Гребінь та вони завантажув

...Здається, нас зав'язати дрот Але у всіх перша чується невдало рухається, він те поки ви пораєте льком, мимо пргато інших. Вияка проста справстерності й умін стопалової і і справа йде шви один упевнений, — кульок готові ері, де повинн не менше чоти Аня й Надя вдвох. Надя всти

«ТОВА

ДЛЯ

З БЛОКНО

шки робити з кол ту: перед нами

перша зустріч з...
бе, перший робочий день.

3 БЛОКН

Ми — будзапін. І мета нашої поїздки — робота на хімкомбінаті «Тонасо».

«Ми повинні показати, як ми вміємо працювати, — говорив на загонних зборах наш командир В. І. Кібець. — Загони, що працювали тут раніше, лишили по собі добру пам'ять. Ми не маємо права працювати гірше».

Перший день: нам видали сині костюми з емблемою «Тонасо», дівчатам — косинки у квіточках, хлопцям — берет; пройдено інструктаж, і ми розходимося по своїх цехах.

Загону довелося працювати у три зміни, навіть уночі, а хлопцям іноді випадало по дві зміни підряд. Особливо важко було спочатку, тому що не звикли, тому що нікого не знали на роботі. Минув день-другий, і серед чеських робітників у нас з'явилася маса друзів.

...Мила, допитлива Мірка. Вона добре говорить по-російськи, багато знає про Радянський Союз. Постійно чуємо її голос — вона розповідає нам про свою країну, засипає нас запитаннями — їй усе цікаво знати. Її заповітна мрія — побувати в Радянському Союзі.

...Уважно слухає серйозна Мишка, час від часу вставляє свої зауваження. Завжди посміхається нам красуня Ленка.

...Вацлав і Гельмут — часті гості в нашому пуртожитку. Завжди стараються відвезти додому на своїй старенькій «Татрі» наших дівчат.

...Пані Газова охоче допомагає нам на роботі. Бачить — хтось втопився, підійде, обійме за плечі: відпочинь трошки...

...Дагмар Калмикова, чешка з російським прізвиськом, щиро полюбила нас. Завжди зібра-

шки робити з кошту: перед нами ішка з великими кодил Гена, утяних мишенятка.

приходив подивитися лялькову виставку.

А Володя Собімісар, для нас заклад бадьорості.

У скрутній ситуації дирекція заводу було вибрати тих, трьох, найбільш особливої нагородилися наш командир Кібець, Коля Корпрохоренко.

Та, мабуть, наша робота була у Вітако. Її поява ознаменував час обіду.

Віта працювала. Обов'язок — нагадувати. Справлялася куче — у нашій майстерні завжди чисто (Віта прибрала), квіти (Віта попідклала і сніданок завжди).

Ось так ми і працювали. Важко підрахувати тонни вантажів перепілки, скільки коксу з скільки кульків завбути, вийшли б вези з рядком нулів. І начальник Мілано Цав нам:

— Ви нам дуже краще за вас ще було. Ми вас ніколи демо.

Нам щастило на доріччя й знайомства...

Звичайно, з часом ся краса мініатюрних Північної Чехії, назаних замків, перестаночками горда красуня. Та назавжди збереже пам'яті риси тих, з якими дружили.

каво знати. І заповітна мрія — побувати в Радянському Союзі.

...Уважно слухає серйозна Мишка, час від часу вставляє свої зауваження. Завжди посміхається нам красуня Ленка.

...Вацлав і Гельмут — часті гості в нашому пуртожитку. Завжди стараються відвезти додому на своїй старенькій «Татрі» наших дівчат.

...Пані Газова охоче допомагає нам на роботі. Бачить — хтось втомився, підійде, обійме за плечі: відпочинь трошки...

...Дагмар Калмикова, чешка з російським прізвищем, щиро полюбила нас. Завжди зібрана, по-спортивному підтягнута, в останні дні перед нашим від'їздом вона здавалася стомленою й сумною: не хотілося з нами розлучатися. Та й нам якось не вірилося, що ми вже не будемо бачити Дашу і її світловолосого сина Петю, який здивовано дивився на нас — такі великі і так незрозуміло говорять...

Не перерахуєш усіх наших чеських друзів — робітників. Якби не вони, нам було б важко.

Працювали ми всі, на мій погляд, ударно. Треба було бачити з мішками Жору Довгала й Андрюшу Ріхтера та й усіх

скільки кульків завбути, вийшли б велі з рядком нулів. І начальник Мілано Щав нам:

— Ви нам дуже д Краще за вас ще н було. Ми вас ніколи демо.

Нам щастило на до річі й знайомства...

Звичайно, з часом ся краса мініатюрних Північної Чехії, назви них замків, перестане ночами горда красуня. Та назавжди збережуть пам'яті риси тих, з ким дружили в Чехословач

...Ми тільки-но вийш їзда, що привіз нас в прийме нас місто, в як демо працювати? Чи ми з ним друзями?

До нас підійшла літ ка.

— Ви з Радянського — питає по-російськом

Почувши ствердну від вона схвильовано загов

— Спасибі вам за в так багато зробили дл Іскільки загинуло радя солдатів, визволяючи словаччину від фашистів так вдячні вам за друж допомогу...

Романи, оповідання, к

ПІД ПРАПОРАМИ

ведених на-
довгою і
Та казки
ає сумно.
доводиться

окзалі і
всім недав-

був шум-
окзал. Наш
ирушав у
тому Чехо-

ми пере-
кордон
вузька
лі — і ми

и прийма-
й день ми
річі з то-
ехословач-
влялися у
ва вікном

шій краї-
ся широ-
— кінця-
— оком
словаччи-
різноко-

інших хлопців. Дуже складну роботу виконували Саша Гайворонський і Льоша Дюмін, наш невтомний оповідач неймовірних історій.

Нелегко доводилось двом Олям — Пруткій і Тимоховій, Лені Гребінь та Ірі Акимовій — вони завантажували у піч кокс.

...Здається, наскільки просто — зав'язати дротинкою кульок. Але у всіх перша спроба закінчується невдало. А конвеєр рухається, він тебе не чекає, і поки ви пораєтесь з одним кульком, мимо пропливають багато інших. Виявляється, і така проста справа вимагає майстерності й уміння. В Ані Шестопалової і Наді Димидюк справа йде швидко й чітко: один упевнений, спокійний рух — кульок готовий. На конвеєрі, де повинно працювати не менше чотирьох чоловік, Аня й Надя упоралися б і вдвох. Надя встигає ще й ігра-

льми про-
ціоналізм
ють силь-
перед ва-
їні стоїть
зими на
слова...
тилїтнім,
гли зроби
Ми розум
чності всі
ві, що дл
його кон
никами.
великою
вали вел
ність —
представ
А жінка
про свою
Шкодує,
сійську м
Ось і ї
— Я д
сподобал
ні, — гов
щання.

Відгомін тру

ТОРДІВІШІ

ПР

анін. І мета на-
робота на хім-
насо».

і показати, як
аціювати, — го-
онових зборах
В. І. Кібець. —
аціювали тут ра-
по собі добру
е маємо права
де».

ь: нам видали
емблемою «То-
— косинки у
опцям — бере-
нструктаж, і ми
о своїх цехах.
лося працювати
авіть уночі, а
випадало по
д. Особливо ва-
очатку, тому що
що нікого не
ті. Минув день-
д чеських робіт-
илася маса дру-

тлива Мірка. Во-
орить по-росій-
знає про Ра-
. Постійно чує-
вона розповідає
країну, засипає
и — їй усе ці-
заповітна мрія
в Радянському

ухає серйозна
д часу вставляє
я. Завжди по-
красуня Ленка.
ельмут — часті
у гуртожитку.
ться відвезти до-
старенькій «Та-

шки робити з кольорового д्रो-
ту: перед нами висять Чебура-
шка з великими вухами, кро-
кодил Гена, утя Тім, два сміш-
них мишенятка. Хто тільки не
приходив подивитися на нашу
лялькову виставку!

А Володя Соболев, наш ко-
місар, для нас завжди — при-
клад бадьорості й оптимізму.

У скрутній ситуації опинила-
ся дирекція заводу, коли тре-
ба було вибрати трьох найкра-
щих, трьох, найбільш гідних
особливої нагороди. Ними ви-
явилися наш командир В. І.
Кібець, Коля Корсун і Женя
Прохоренко.

Та, мабуть, найважливіша
робота була у Віти Наметчен-
ко. Її поява означала — на-
став час обіду.

Віта працювала в їдальні.
Обов'язок — нагодувати наш
загін. Справлялася вона блис-
куче — у нашій маленькій їда-
льні завжди чисто й затишно
(Віта прибрала), на столиках
квіти (Віта попіклувалася), обід
і сніданок завжди вчасно.

Ось так ми і працювали.
Важко підрахувати, скільки
тонн вантажів перенесли хло-
пці, скільки коксу завантажили,
скільки кульків зав'язали. Ма-
буть, вийшли б великі цифри
з рядком нулів. І тому наш
начальник Мілано Щасний ска-
зав нам:

— Ви нам дуже допомогли.
Краще за вас ще нікого не
було. Ми вас ніколи не забу-
демо.

Нам щастило на добрі зустрінні й знайомства...

Я не знаю ім
Та ця побіжна
для нас провіс
інших зустріче
сердечних і щи

Наш перший
Ми його готу
з заводу своїх
вирішили приго
ськими млинцям
Гості прийшли
рішили влашту
приз і запросил
кажучи, ми яко
—мало хто з
хоровий спів. Т
красний — ось
крили для себе
го співу!

Сорок років
любитель орга
стечку Кутна Го
нує й сьогодні.
склад — учите
ки кількох пок
хор їздить по
дає концерти

...За нашими
перемішалася
ді, росіяни, чех
мови, сміх, зн
дружно хвалять
(готували на 10
стачило на всіх

Ось ще один
Оля Тимохова,
Лена Гребінь
друзям пісню.

«По Дону г
гуляєт казак м
водять дівчата.
але схоже, що
хорв, із задов
чив би усіх тр
лектив.

Плунають у

Радянському

ає серйозна
часу вставляє
Завжди по-
красуня Ленка.
ьмут — часті
гуртожитку.
ся відвезти до-
старенькій «Та-
т.

охоче допома-
оті. Бачить —
підійде, обій-
дпочинь трош-

ликова, чешка
ізвищем, щиро
Завжди зібра-
ому підтягнута,
перед нашим
здавалася стом-
ю: не хотілося
тися. Та й нам
ся, що ми вже
ити Дашу і її
сина Петю,
дивився на
ікі і так незро-

еш усіх наших
— робітників.
нам було б

ми всі, на мій
Треба було ба-
Жору Довгала
стера та й усіх

скільки кульків зав'язали. Ма-
буть, вийшли б великі цифри
з рядком нулів. І тому наш
начальник Мілано Щасний ска-
зав нам:

— Ви нам дуже допомогли.
Краще за вас ще нікого не
було. Ми вас ніколи не забу-
демо.

Нам щастило на добрі зуст-
річі й знайомства...

Звичайно, з часом забудеть-
ся краса мініатюрних містечок
Північної Чехії, назви числен-
них замків, перестане снитися
ночами горда красуня Прага...
Та назавжди збережуться у
пам'яті риси тих, з ким ми по-
дружили в Чехословаччині.

...Ми тільки-но вийшли з по-
їзда, що привіз нас в Усте. Як
прийме нас місто, в якому бу-
демо працювати? Чи станемо
ми з ним друзями?

До нас підійшла літня жін-
ка.

— Ви з Радянського Союзу?
— питає по-російському.

Почувши ствердну відповідь,
вона схвильовано заговорила:

— Спасибі вам за все! Ви
так багато зробили для нас.
Скільки загинуло радянських
солдатів, визволяючи Чехо-
словаччину від фашистів! Ми
так вдячні вам за дружбу і
допомогу...

Романи, оповідання, кінофі-

Ось ще один сю-
Оля Тимохова, Іра
Лена Гребінь дару-
друзям пісню.

«По Дону гуляєт
гуляєт казак молод
водять дівчата. Я не
але схоже, що Юре
хорв, із задоволенн
чив би усіх трьох у
лектив.

Лунають українсь
російські пісні. На н
чорі весело всім...

І наступного дня
разом із своїми д
їздили у Хрженко,
містечко, розташован
лік од кордону з Н
висоти неповторний
ман. Так і здається
удалині, — море (до
часто говорять: «Які
ві — у вас стільки

А для бійців нашо
студентів факультету
них мов, була цікав
річ з англійськими і
ми (це вони зняли ф
ді Кароліна Лем», «Г
і його шестеро дру
ін.), що знімали неп
Усте фільм «На
фронті без змін» за
Ремарка.

Містер Боб Сімонс
лений: ми — перші
що з ним зустрілися.

— Шкоду, що ні

стората, комітета ЛКСМУ, профкома и месткома Харьковского ордена Трудового Кра
украинском языке. Адреса редакції: Харків, пл. Держинського, 4, корпус 9, кім. 2-

«Соціалістична Харківщина», Харків, Московський пр., 247.

ТОРАМИ ДРУЖБИ

складну
ша Гайво-
мін, наш
неймовір-

сь двом
моховій,
имовій—
під кокс.
просто—
кульок.

ба закін-
конвейєр
чекає, і
дним ку-
ають ба-
ся, і та-
гає май-

Ані Ше-
димидюк
й чітко:
йний рух

конвей-
аціювати
чоловік,
ися б і
й ігра-

льми про дружбу й інтерна-
ціоналізм, звичайно, справля-
ють сильне враження. Та коли
перед вами в незнайомій кра-
їні стоїть літня людина і з слі-
зьми на очах говорить такі
слова... Говорить нам, двадця-
тилітнім, які ще так мало всти-
гли зробити для своєї країни...
Ми розуміли, що це слова вдя-
чності всьому нашому народо-
ві, що для цієї жінки ми були
його конкретними представ-
никами. Ми пишалися своєю
великою Батьківщиною, відчу-
вали величезну відповідаль-
ність — нам довірено право
представляти її за кордоном.

А жінка вже розповідає нам
про свою родину, про сина,
Шкодує, що погано знає ро-
сійську мову.

Ось і її поїзд.

— Я дуже хочу, щоб вам
сподобалося в Чехословаччи-
ні, — говорить вона на про-
щання.

був у Радн
Особливо —
повідей...

Показуємо ф
міст — Моск
ва. А фотогра
верситету спра
Боба велике вра

— Така пре
Ви тут учитесь?

Слухає, дивує

— Я обов'язк

СРСР, обов'язк

І відзначає

— Прекрасно

англійському.

російську мову.

Ці слова —

ла нам, завтра

англійської мови

...Ми жили в

частині ЧСР

Чехії. Знаменит

ка Швейцарія.

ратні міста Тел

чин.

З Дечином

багато спогад

дві чешки-под

ли нам своє

ми побачили

анше

Відгомін **трудового літа**

МАЙБУТНЬОГО

ОТА ЖУРНАЛІСТА

льорового дровисяць Чебура-вухами, кро-Тім, два сміш-Хто тільки неитися на нашугу!

юлев, наш коавжди — при-й оптимізму.туації опинилаоду, коли тре-трьох найкра-більш гідниходи. Ними ви-мандир В. І.рсун і Женя

найважливішаіти Наметчен-начала — на-

а в їдальні.годувати нашя вона блис-маленькій їда-о й затишнона столикахвалася), обідвчасно.

і працювали.ти, скількиренесли хло-завантажили,в'язали. Ма-еликі цифриі тому нашШасний ска-

Я не знаю імені цієї жінки. Та ця побіжна зустріч стала для нас провісником багатьох інших зустрічей — так само сердечних і щирих.

Наш перший вечір-зустріч. Ми його готували. Запросили з заводу своїх чеських друзів, вирішили пригостити їх російськими млинцями з варенням. Гості прийшли не самі — вирішили влаштувати нам сюрприз і запросили ...хор. Чесно кажучи, ми якось розгубилися — мало хто з нас полюбляє хоровий спів. Та хор був прекрасний — ось коли ми відкрили для себе красу хорового співу!

Сорок років тому ентузіаст-любитель організував у містечку Кутна Гора хор, що існує й сьогодні. Основний його склад — учителі, представники кількох поколінь. Щоліта хор їздить по Чехословаччині, дає концерти у різних містах.

...За нашими столиками все перемішалося — старі, молоді, росіяни, чехи — шум, розмови, сміх, знайомства. Усі дружно хвалять наші млинці (готували на 10 чоловік, а вистачило на всіх 30).

Ось ще один сюрприз: наші Оля Тимохова, Іра Акімова й Лена Гребінь дарують нашим друзям пісню

цями прощати
Штрековим,
захоплюючи
з гуртожитком
факультету, в
пер уже наших

Може, ще ко
деться побува
бе як туристам
демо всього
спостерігачами
А цього літа
тільки гостями
ли, відчували,
ні, що активно
комбінатові.

Від'їжджаючи з
тішали себе тим
— обширна кул
ма. Попереду бу
Пльзень, Прага
виставками, пам
ноконцертними
жному місті — ш
бливе, що ми об
даємо, говорячи

Ліберець — це
відомий Ліберець
і гора Єштед з
баштою, яку вид
якого місця в Лібер
Ліберець, у свою
з гори).

Пльзень нам пок
ські друзі Андрія Р
Яна. Гостинні гост
хотіли все встигну
казати, все розпо
помагала наша пер
Марта, студентка Пе
го факультету. Ось
нас Пльзень — не
вий центр пивоварі
хідночеський музей
ми відомого чесько
Міколаша Алеша
скла,

вчасно.
і працювали.
зати, скільки
перенесли хло-
у завантажили,
зав'язали. Ма-
великі цифри
І тому наш
о Щасний ска-

же допомогли.
це нікого не
коли не забу-

на добрі зуст-
а...
асом забудеть-
орних містечок
назви числен-
естане снитися
расуна Прага...
ережуться у
х, з ким ми по-
словаччині.
о вийшли з по-
нас в Устє. Як
то, в якому бу-
ти? Чи станемо
ми?

йшла літня жін-

нського Союзу?
рськійському.

ердну відповідь,
ано заговорила:
зам за все! Ви
обили для нас.
уло радянських
воляючи Чехо-
фашистів! Ми
и за дружбу і

відання, кінофі-

ді, росіяни, чехи — шум, роз-
мови, сміх, знайомства. Усі
дружно хвалять наші млинці
(готували на 10 чоловік, а ви-
стачило на всіх 30).

Ось ще один сюрприз: наші
Оля Тимохова, Іра Акімова й
Лена Гребінь дарують нашим
друзям пісню.

«По Дону гуляє, по Дону
гуляєт казак молодой», — ви-
водять дівчата. Я не впевнена,
але схоже, що Юрек, керівник
хору, із задоволенням вклю-
чив би усіх трьох у свій ко-
лектив.

Лунають українські, чеські,
російські пісні. На нашому ве-
чорі весело всім...

І наступного дня ми були
разом із своїми друзями —
їздили у Хрженко, невеличке
містечко, розташоване непода-
лік од кордону з НДР. Вид з
висоти неповторний — ліс, ту-
ман. Так і здається, що там,
удаліні, — море (до річч, чехи
часто говорять: «Які ви щасли-
ві — у вас стільки морів!..»).

А для бійців нашого загону,
студентів факультету інозем-
них мов, була цікавою зуст-
річ з англійськими кіномитця-
ми (це вони зняли фільм «Ле-
ді Кароліна Лем», «Генріх VIII
і його шестеро дружин» та
ін.), що знімали неподалік від
Устє фільм «На західному
фронті без змін» за романом
Ремарка.

Містер Боб Сімонс зацікав-
лений: ми — перші росіяни,
що з ним зустрілися.

— Шкодує, що ніколи не

казати, все встигну-
помагала наша пер-
Марта, студентка Пль-
го факультету. Ось
нас Пльзень — не т-
вий центр пивоварін-
хідночеський музей
ми відомого чеського
ника Миколаша Алеша
ка чеського скла,
костьоли з органі-
кою, це Ян і Яна...

А Прага, напевне,
го своя. Може, це ста-
га, може, нова. Може
відкривається з гор-
шин. А може, це Пра-
кремль чи Вацлавське
Староместська площа
тами чи театр світла
«Лотерно магіко»...

А для мене Прага
Карлов міст. Тут я від-
я в Празі. Сюди, на
міст, я прийшла прощ-
Прагою...

І знову шумить
вокзал, і проводжають
ші чеські друзі...

Спливають хвилини,
ди...

Прощай, Прага!

А може, краще — до-
чення!

...Швидко плине час,
новий будзгін приїде
вати до ЧССР. Прийма-
тафету, друзі! Успіхів

Л. ДРОКІНА, наш
кор., боєць загону
риш».

був у Радянському Союзі.
Особливо — після ваших роз-
повідей...

Показуємо фотографії наших
міст — Москви, Києва, Харко-
ва. А фотографія нашого уні-
верситету справляє на містера
Боба велике враження:

— Така прекрасна споруда!
Ви тут учитесь?

Слухає, дивується:

— Я обов'язково побуваю в
СРСР, обов'язково!

І відзначає мимохіть:

— Прекрасно говорите по-
англійському. Якби я так знав
російську мову...

Ці слова — найвища похва-
ла нам, завтра — викладачам
англійської мови.

...Ми жили в найкрасивішій
частині ЧССР — у Північній
Чехії. Знаменита Північночесь-
ка Швейцарія. Маленькі, аку-
ратні міста Тепліце, Мост, Де-
чин.

З Дечином у нас пов'язано
багато спогадів. Саша і Ганка,
дві чешки-подружки показува-
ли нам своє рідне місто. Тут
ми побачили замки Рожевий і
Білий.

Може, і човне-
деться побувати в Устє-на-Ла-
бе як туристам. Та тоді ми бу-
демо всього лише дозвільними
спостерігачами чеської краси.
А цього літа ми були тут не
тільки гостями, ми працюва-
ли, відчували, що ми потріб-
ні, що активно допомогли хім-
комбінатові.

Від'їжджаючи з Устє, ми по-
тішали себе тим, що попереду
— обширна культурна програ-
ма. Попереду були Ліберець,
Пльзень, Прага з їх музеями,
виставками, пам'ятниками, кі-
ноконцертними залами. І в ко-
жному місті — щось своє, осо-
бливе, що ми обов'язково зга-
даємо, поворячи назву міста.

Ліберець — це всесвітньо
відомий Ліберецький ярмарок
і гора Єштед з телевізійною
баштою, яку видно з будь-
якого місця в Ліберці (а весь
Ліберець, у свою чергу, видно
з гори).

Пльзень нам показували че-
ські друзі Андрія Ріхтера Ян і
Яна. Гостинні господарі, вони
хотіли все встигнути, все по-
казати, все розповісти. Їм до-
помагала наша перекладачка
Марта, студентка Педагогічно-
го факультету. Ось чому для
нас Пльзень — не тільки світо-
вий

виставками, кі-
ноконцертними залами. І в ко-
жному місті — щось своє, осо-
бливе, що ми обов'язково зга-
даємо, говорячи назву міста.

Ліберець — це всесвітньо
відомий Ліберецький ярмарок
і гора Єштед з телевізійною
баштою, яку видно з будь-
якого місця в Ліберці (а весь
Ліберець, у свою чергу, видно
з гори).

Пльзень нам показували че-
ські друзі Андрія Ріхтера Ян і
Яна. Гостинні господарі, вони
хотіли все встигнути, все по-
казати, все розповісти. Їм до-
помагала наша перекладачка
Марта, студентка Педагогічно-
го факультету. Ось чому для
нас Пльзень — не тільки світо-
вий центр пивоваріння. Це За-
хідночеський музей з картина-
ми відомого чеського худож-
ника Міколаша Алеша і вистав-
ка чеського скла, численні
костюли з органною музи-
кою, це Ян і Яна...

А Прага, напевне, у кожно-
го своя. Може, це стара Пра-
га, може, нова. Може, та, що
відкривається з гори Петр-
шин. А може, це Празький
кремль чи Вацлавське намістя,
Староместська площа з куран-
тами.

хідночеський музей з картина-
ми відомого чеського худож-
ника Міколаша Алеша і вистав-
ка чеського скла, численні
костюли з органною музи-
кою, це Ян і Яна...

А Прага, напевне, у кожно-
го своя. Може, це стара Пра-
га, може, нова. Може, та, що
відкривається з гори Петр-
шин. А може, це Празький
кремль чи Вацлавське намістя,
Староместська площа з куран-
тами чи театр світла й теней
«Лотерно магіко»...

А для мене Прага — це
Карлов міст. Тут я відчула, що
я в Празі. Сюди, на Карлов
міст, я прийшла прощатися з
Прагою...

І знову шумить Празький
вокзал, і проводжають нас на-
ші чеські друзі...

Спливають хвилини, секун-
ди...

Прощай, Праго!

А може, краще — до поба-
чення!

...Швидко плине час, і скоро
новий будзагін приїде працю-
вати до ЧССР. Приймайте ес-
тафету, друзі! Успіхів вам!

Л. ДРОКІНА, наш спец-
кор., боєць загону «Това-
риш».